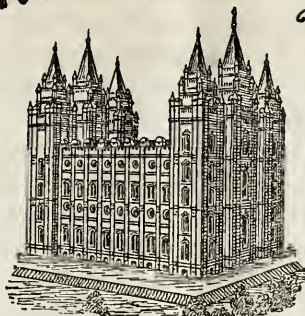

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Sellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 21

1 November 1904

53 Aargang

Indvielsesbøn af Præsident Heber J. Grant

ved Indvielsen af Misionshuset i Stockholm

den 22 Oktober 1904.

O, Gud, vor himmelske og evige Fader! Vi, dine Børn, ere forsamlede her ved denne Lejlighed for at indvie dette Hus til dig. Vi takke dig, Fader, for dette smukke Lokale, hvori vi kunne forsamles og tilbede dig, prise dit Navn og synge Lovsange til dig. Vi bede dig, at du vil velsigne Enhver, som har bidraget af sine Midler, af sin Tid og af sine Talenter til Erhvervelse af denne Bygning, i hvilken denne prægtige Sal er bleven indrettet til Brug for vor Gudsdyrkelse. Vi bede dig, at du vil velsigne Materialierne, der ere blevne benyttede ved Opførelsen af denne Bygning, og at du vil velsigne og hellige Jordlodden, hvorpaa dette Hus staar. Vi bede dig velsigne hver enkelt Del af Bygningen, saa alle Materialierne, der ere benyttede til dens Konstruktion, maa være helligede til dig, og vi bede dig, o Fader, at du vil bevare denne Bygning fra Odelæggelse af Elementerne, fra Jld, fra Overbømmelse og fra alle Slags Ulykker; vi bønfalde dig fremfor Alt om, at naar dine Hellige forsamle sig her for at dyrke dig, din Lands milde Indflydelse da maa være tilstede, saa at alle de, som skulle tale, synge eller bede i dette Hus, maa kunne gjøre det under den Helligaands Inspiration og Vejledning.

Vi takke dig, o Fader, for alle de Betsignelser, der ere tildelte os i dette Liv; fremfor Alt takke vi dig for din Søn, Jesu Kristi Evan-

gelium og for vor Delagtighed i det. Vi takke dig, fordi du atter har talet fra Himmelen til Menneftenes Børn, og vi takke dig for en Profet til at lede os i disse sidste Dage. Vi bede dig, at du vil velsigne hver og en, som du har udkaaet til ansvarfulde Stillinger i din Kirke, og navnlig bede vi dig, i Forening med alle de Hellige i dette saa langt fra Zion liggende Land, at du vil velsigne din Tjener Joseph F. Smith. Vi takke dig for hans Hjertes Retskaffenhed, for hans Hengivenhed for din Sag og for den Vegemsstyrke og Aandskraft, som han besidder; vi bede dig, at du vil inspirere og styrke ham til alt det Arbejde, der paahviler ham; og at du vil velsigne og bevare hans Liv i mange kommende Aar. Velsign ligeledes hans Raadgivere, John K. Winder og Anthon G. Lund; vi takke dig, fordi Jesu Kristi Evangelium blev Aarsag til, at disse Mænd udvandrede fra England og fra Skandinavien og siden valgtes til at præsidere over dit Folk.

Vi bede dig, vor Fader, at du vil velsigne de tolv Apostle med Præsident Lyman i Spidsen, og vi bede dig velsigne Alle, som ere kaldede til at indtage Embedsstillinger i Kirken; vi bede saaledes ogsaa for dem, som præsidere over Zions Staver, over ethvert Ward og over enhver af Kirkens Grene og Missioner overalt i Verden.

Vi takke dig, Fader, for Jesu Kristi Evangeliums gode Fremgang, og vi bede dig bane Vejen, saa at dit Evangelium maa blive prædiktet i de Lande, hvor der endnu ikke findes Religionsfrihed.

Vi takke dig for de mange ydmyge og retfjindige Sjæle, som i de skandinaviske Lande ere blevne samlede i Kristi Fold, og vi takke dig for den Frihed, der altid i disse Lande er bleven os forundt. Vi bede dig velsigne dem, som regjere her i Norden — dem, der indtage høje Stillinger, saasom Konger og Lovgivere. Maa de blive paavirkede til i Fremtiden at hde os den samme Frihed, som hidtil er bleven os tilstaaet.

Vi takke dig, Fader, at vi nu have faaet et Hjem i denne Nation, i hvilket vi kunne samles og lytte til Kristi Evangelium. Vi takke dig ligeledes for de Hjem, vi allerede have i Norge og Danmark, og bede dig velsigne dem, som have medvirket til disse Missionshujes Opforelse, saa at den samme Gavmildhed maa karakterisere dem i Fremtiden som forhen. Vi bede dig velsigne Alle, som have givet af deres Midler eller paa anden Maade bidraget til Bærkets Fremme. Vi bede dig forøge deres Ejendom fire Fold, men fremfor Alt tildele dem rigeligt af din Helligaand, da vi vide, at din Aand og dens Vejledning er af mere Værd end alt Andet i den ganske Verden. Vi erkjende, at Jesu Kristi Evangelium i Virkeligheden er „den kostelige Perle“, og vi takke dig for dets Gjengivelse til Jorden i vore Dage.

Vi bønfaalde dig, vor Fader i Himlen, at vort Sind aldrig maa blive formørket, og at vi aldrig maa bryde nogen af de Pagter, vi have indgaaet med dig, og aldrig afvige fra Sandheden.

Vi bede dig velsigne din Tjener, Præsident Anthon L. Stanchy, for hans Arbejde og hans Eksempel i denne Mission, hvilket har ført til, at disse Huse bleve opførte til Brug for de Hellige i Scandinavien. Velsign ogsaa din Tjener, Christian D. Fjeldsted, som har deltaget i dette Arbejde. Lad dem føle sig velsignede, og lad deres Hjerter fryde sig for alt det Gode, de have gjort.

Vi takke dig atter, himmelske Fader, for dette Hus og bede dig velsigne det i alle dets Dele; velsign Grunden, hvorpaa det staar, og Materialierne, som ere benyttede til dets Opførelse; velsign det Løse og faste Bohave og enhver Ting, som vedrører denne Bygning. Maa din Aand og din Indflydelse altid dvæle her, og maa enhver modsat Indflydelse være bortvist herfra, saa at kun Fred, Glæde og Lykkelighed maa besjæle dem, som træde ind i dette Hus med andagtsfulde og hyldende Hjerter for at dyrke dig.

Vi bede dig om enhver Velsignelse, der vil tjene til vort Bedste, thi vi ønske at være dine Tjenere; du kjender vore Hjerter og veed, at de ere standhaftigt og urokkeligt fæstede ved Opbyggelsen af dit Rige.

Alle disse Velsignelser anraabe vi dig om, vor himmelske Fader, og vi indvie dette Hus til dig med det hellige Præstedømmes Myndighed og i vor Herres og Frelseres Jesu Kristi Navn. Amen!

„Guddommeligheden, som former vort Levnedsløb“.

Af Vidste Edwin F. Parry.
(Fortsat fra Side 309.)

Bed Slutningen af den amerikanske Borgerkrig kom en ung Mand, som med Mod og Tapperhed havde kæmpet paa Nordstaternes Side, og som havde deltaget i flere af de største Slag, til Utah. Han var fra Staten Indiana, hvor han fødtes den 8 August 1842. Ved sin Ankomst til Saltjøstaden blev han Lærer ved Deseret-Universitetet, og senere stiftede han en Handelskole, som han ledede i nogle Aar. Denne Mand var Vidste John Morgan, og Højskolen, som han stiftede, er bekendt under Navn af „Morgan Kollegium“. Samtidig med, at han vandt Ry som Lærer, opnaaede han endnu større Anseelse som Missionær. Han anses som Fader til Missionen i Sydstaterne, der er en af de vigtigste i hele Kirken. I denne Mission tilbragte han omtrent 14 Aar i et af de mest byrdefulde Tidsrum, og de Resultater, der ere opnaaede i denne Mission, maa for en stor Del tilskrives hans utrættelige Energi. Han var i mange Aar en af de første syv Præsidenter for de Halvfjerds, og i de sidste to Aar af sit Liv havde han Sæde i Hovedbestyrelsen for Kirkens Søndagskoler. I denne dobbelte Stilling rejste han meget om

i Zions forskjellige Staver, prædikede til Folket, organiserede Præstedømmets Forsamlinger af Halvfjerds og andre Anliggender, hans Embede paalagde ham. Ved hans Død blev det sagt om ham, at han blandt Kirkens Missionærer var en af dem, der havde opnaaet de største Resultater, og dog var han, da han døde, en forholdsvis ung Mand, kun 52 Aar. Den Energi og Dygtighed, han lagde for Dagen, og de Frugter, hans Missionsgjerning bragte, leder os ganske naturligt til at tro, at han var bestemt til dette Embede ved guddommelig Kaldelse — den, han saa fuldkomment udfyldte. Hvad der end kan have været den umiddelbare Grund til hans Rejse til Utah, er det sikkert nok, at der bagved laa en guddommelig Tilskyndelse. Ligesom andre Mænd, der have levet for et bestemt Formaal, bragte han en forud bestemt Plan til Udførelse.

At saavel Kvinder som Mænd ere blevne kaldede af Gud til at udføre bestemte Arbejder, er bevistligt; det er ligeledes tydeligt nok, at deres Omgivelser og deres Opdragelse i Ungdommen har forberedt dem dertil. Blandt de mange oplysende Exempler nævner jeg en af Utahs Pioner-Kvinder.

I en lille Landsby i det langt bortliggende Norge blev der i Aaret 1824 født et Barn, som fik Navnet Ellen Saunders. Hun var Datter af en Landmand, som havde syv Børn. Indtil sit 13 Aar levede hun paa sin Faders Gaard; men i Aaret 1837 folgte Faderen sin Ejendom og udvandrede sammen med andre Landsmænd til Amerika. Han drog med sin Familie til Indiana, hvor han kjøbte sig et Stykke Land. Da han af Naturen var en gavmild Mand, laante eller gav han bort af den Formue, som han havde erhvervet sig ved Salg af sit gamle Hjemsted i Norge. Et Aars Tid efter, at han var kommen til Amerika, døde han og hans Hustru; Børnene bleve i Løbet af 2 Aar spredte rundt omkring, da al deres Ejendom var solgt, og de bleve tvungne til at søge Bestjæftigelse, hvor den tilbød sig. Først drog de til La Salle, Illinois, hvor de havde Slægtninge, og derfra rejste Ellen til Ottawa, hvor hun fik Plads som Tjenestepige. I Aaret 1842 prædikede vor Kirkes Missionærer i Nærheden af, hvor nogle af Saunders Familie boede; enkelte af dem, deriblandt Ellen, modtog Evangeliet. To Aar senere rejste Ellen til Nauvoo, og i Januar 1846 blev hun gift med Heber C. Kimball. Da de første Pionerers Selstabs blev organiseret med det Maal for Øje at finde et Opholdssted i Vesten for de fordrevne Hellige, bleve hun og hendes Mand udsæte til at være med, og hun fik paa denne Maade Væren af at være en af de tre Pioner-Kvinder fra Utah. Da hun levede omtrent et Kvartaarhundrede i Utahs Dale, havde hun den Tilfredshed i sin Levetid at se de store Resultater af det Værk, som hint modige Selstabs lagde Grunden til.

At denne Kvinde blev en af Utahs berømte Nybyggere, kan maaske betragtes som et rent Tilfælde, og man kan maaske paasta, at det ikke

var hendes særlige Evner eller Dygtighed, som bidrog dertil. Men det er en Kjendsgjerning, at hun i enhver Henseende var Opgaven vogen, at hun var istand til at udholde Rejsens Møje og Besværligheder, og at hun heldtemodigt kjæmpede mod de Banstfeligheder og Prøver, som mødte de første Nybyggere, efter at Rejsen til Bjergene var fuldendt, og dette tyder Altsammen paa, at de Erfaringer, hun i sin Ungdom gjorde, havde et bestemt Maal og skulde forberede hende til hendes senere Levnedsløb. Hvis hun, før disse Begivenheder fandt Sted, havde tilbragt sit Liv i Behagelighed og Rigdom, vilde hun uden Tvivl ikke have haft legemlig Kraft eller Beslutsomhed nok til at fuldføre et saadant Arbejde. Hvad der her er sagt om denne Kvinde, kan som Regel siges om alle Landets Pionerer. Der fandtes Mænd og Kvinder, som netop ved deres Livs-Opdragelse og ved Alt, hvad de havde gennemgaaet, i høj Grad vare udrustede til denne Gjerning. Og der er ingen Tvivl om, at de under guddommelig Ledelse bleve forberedte til deres Livsværk.

Det er sandt, at blandt dem, som besluttede sig til at naa Utahs Dale i hine Savnets og Anstrengelsernes Tid, bleve Nogle paa Bejen — deres Aand var redbon, men deres Legeme var for skrøbeligt — og de maatte ligge under for Rejsens forfærdelige Besværligheder. Men selv dette synes at være bestemt af Forsynet. Ved denne Anvendelse af hvad man kalder Loven om naturlig Udvælgelse, der kun er et andet Udtryk for Loven om guddommelig Udvælgelse, blev Utah befolknet af en haardfør og handlekraftig Slægt af Mænd og Kvinder.

Jeg har kun anført nogle faa Exempler blandt de mange, der kunde nævnes for at bekræfte Troen paa, at Herren benytter Erfaringen gennem sine Børns Handlinger, og at der findes en Guddommelighed, som leder deres Livs Tilskikkelse. Hvis det var nødvendigt, kunde der anføres Hundreder. Et hvilket som helst Individ, der i Livet har opnaaet et Resultat, stort eller lille, vilde, hvis man nøjagtigt kunde undersøge det, uden Tvivl give os Beviser paa guddommelig Ledelse. Men nu de, hvis Liv er slaaet fejl? Jeg tror, at det samme ogsaa kan siges om dem. De vare uden Tvivl ogsaa Gjenstand for den guddommelige Omhu; de havde deres frie Villie ligesom hele Mennekeheden, men de have kastet Brag paa den ledende Guddommeligheds Raamindelser; derfor er deres Liv slaaet fejl, derfor viser deres Virksomhed ingen nævneværdige Resultater. De have faaet efter deres egne Begjæringer i Livet, som Alma udtrykker sig i det 29 Kap. af Mormons Bog: „Jeg veed, at Gud bestifter Menneffene deres Del efter deres Villie, den være til Frelse eller til Fordærvelse. Ja, jeg veed, at Godt og Ondt er fremstillet for alle Menneffer; og den, der ikke kjender Godt fra Ondt, er uden Skyld; men den, som kjender Godt og Ondt, ham gives efter hans Ønsker, enten han ønsker Godt eller Ondt, Liv eller Død, Glæde eller Samvittighedsnag.“

Medens jeg her har fremdraget Exempler fra mere eller mindre fremragende Sidste-Dages Helliges Liv, har jeg Intet sagt om Kirkens store Ledere — Mænd som Joseph og Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Heber C. Kimball, Parley P. og Orson Pratt, George A. Smith, Daniel H. Wells, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, George D. Cannon og andre af Fortidens og Nutidens Mænd. Ved hvilken Magt bleve saa mange af disse stærke Karakterer bragte sammen og forenede i et stort Værk? Det var sikkert ikke sædvanlige Dødelige, der uden en højere Magts Hjælp kunde gjøre dette. Det er tvivlsomt, om der i nogetsomhelst andet Samfund i Verden kan findes et saadant Antal stærke Karakterer som de ovennævnte, Mænd med et saa ophøjet moralsk Mod og saa vel udrustede til det Arbejde, hvortil de kaldtes. Der var uden Tvivl en Guddommelighed, som formede deres Fremtid og sammensøjede dem til eet i den mægtige Bygning, der er bekendt under Navn af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Deres Liv og deres Virksomhed ere slaaende Beviser paa den Kjendsgjerning, som jeg her har søgt at begrunde. Kan Nogen, som kjender disse Mænds Historie og Gjerning, nægte, at de vare guddommeligt inspirerede, og at den nye nævnte Bygning, hvortil de have baaret Sten, er Herrens Værk? Denne Kirkes Historie er i sig selv et mægtigt Vidnesbyrd om „Guddommeligheden, der formede deres Levnedsløb, hvorledes de end selv prøvede at tilhugge det“.

Den hemmelige Skrift.

Ewald Tang Kristensen fortæller i „Bejle Amts Folkeblad“:

Biskop Jerfin tiltraadte sit Embede i Ribe 1639, og 1641 skrev han en Bog om „Mirakler, Tegn og Aabenbaringer“. Det er snarest den Bog, der har vakt min Interesse for ham. Han fortæller deri, at der første Søndag i Advent 1630 viste sig en Indskrift paa en Vinduesrude i Borgmesteren Ditlew Hansens Hus i Ribe. „Den viste sig med klare og fuldkomne Bogstaver, naar Duggen samlede paa Ruden, ved 8 Slæt om Morgenen; naar man vaskede Vinduet eller tørrede Duggen af, saa forsvandt den; men naar Ruden blev dugget, kom den atter frem. Man prøvede at tørre den af, ja, endog at skure Ruden, det hjalp ikke. Den kom atter til Syne og altid omvendt.“

Tilshynekkomsten af denne Skrift satte hele Byen i Bevægelse, og Biskoppen holdt flere Prædikener derom og skrev saa den ovennævnte Bog. Han ytrer fremdeles:

„Om denne Skrift vil jeg ikke vist determinere og sige, af hvem den er skreven, enten af Guds Befaling eller Fandens Bedrag. Dog vil jeg snarere tro, det Satans end Guds Værk at være.“

Nu kunde maaske en og anden tænke, at det med den Skrift paa Ditlew Hansens Vindue ikke just hører til de trolige Ting. Og dog har vi i vore Dage oplevet noget lignende, endog her i Ribe Stift. En endnu levende Kone, som for Øjeblikket bor i Stjern, blev som ung Pige i sit Hjem syg af Tyfus og skrev da en Morgenstund paa Vinduesruden i det Bærelse, hvor hun laa, med sin Pegefinger sit Navn i Duggen. Uagtet der nu er gaaet mange Aar hen siden den Dag, staar Skriften der endnu, saasnart der kommer Dug paa Ruden. Naar Duggen svinder, svinder ogsaa Skriften, og man kan da se paa Ruden uden at opdage det mindste; men saasnart man blot aander paa den, kommer Skriften til Syn. Jeg har ligget i Bærelset en Nat og har selv prøvet Experimentet. Ruden findes forhaabentlig endnu i Faster Degnebolig og burde videnskabelig undersøges. Nu tror man ikke længere, at det er Satans Bærk, men at det er en ret mærkelig Tilshyneladelse af en eller anden Naturkraft.

Om denne Rude i Faster, og hvad jeg her har fortalt, er der for Resten forhen skrevet. Jeg mindes saaledes at have læst en Artikel derom, og Fænomenet har virkelig vakt en vis Opsigt; men mig bekjendt er det endnu ikke blevet opklaret.

Det utilbørlige Ord.

„Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talet“, siger Jesus, og det er et Ord, som man ofte hører anvendt saa forfæret som vel muligt.

Man hører det anvendt overfor Børn og unge Mennesker, naar de i ungdommelig Raadhed more sig med at sige noget Bjank, som de ikke nærmere have overvejet, men som de synes lyder ganske raff. Der er ogsaa alvorlige Mennesker, der føle sig pinte af den Tanke, at de en Gang før eller senere skulle aflægge Regnskab for den levende Gud, og tænk! — ethvert utilbørligt Ord, som man har talet i alle de Aar, man har levet, vil da komme frem!

Lad os dog se lidt nærmere paa disse Ord! Naar man river nogle Ord ud af deres Sammenhæng, er det ofte noget helt andet, man faar ud af dem, end der oprindeligt var tilfigtet.

Hvad vil nu „et utilbørligt Ord“ sige? Paa Græst staar der: rema argon, og rema betyder et Ord; argon oversættes ved „utilbørligt“, og det kan man ogsaa nok forsvare, men egentlig betyder det „uden Gjerning“, og „et Ord uden Gjerning“ vil sige et Ord, som ikke bliver omsat i Gjerning.

De Sidste Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Tirsdag den 1 November 1904

Sandhedens Triumf.

Tre Aarhundreder før Kristi Fødsel opstod der nye Filosofer i Grækenland, den mest civiliserede Nation paa den Tid. De gamle Ideer og Trosmeninger begyndte at forandre sig, og man søgte en dybere Mening i de religiøse Historier, som indeholdt de rige og afberlende Gude-sagn; den gamle Trogrund blev forkastet af nogle af de mest fremstrebne Tænkere. Sokrates var en af de første, som opgav den bogstavelige Tro paa Zeus og hans Selstab af olympiske Guder, intetsigende, letfærdige og uforsvarlige, som de vare. Han meddelte sit nye Gudsbegreb til nogle faa Disciple, men det kom ud for Offentligheden, og saa stærkt gik det imod den almindelige Mening, at den religiøse Fanatisme rejste sig til Forsvar for de gamle Guder, og Sokrates blev anklaget og dømt til Døden. Efter en Nats alvorlig Samtale med sine Disciple drak han rolig Bægeret med Skarntybesaften i Henhold til den forestrebne Dødsmaade og blev en Martyr for Sandheden.

Denne vise og ædle Mand døde paa ingen Maade for hele Sandheden, men hans Tanker kom langt nærmere det virkelige Gudsbegreb end det, som eksisterede hos Folket. Ideer kunne ikke slaas til Jorden; Hjernen, som urdfanger dem, og Tungen, der giver dem Liv, kunne bukke under for Giften, Sværdet og Baalets Flamme, men een Gang udtrykt, blive de ved at leve. Dog leve de ikke altid i den samme Stikelse; som Regel vedblive de ikke at være saaledes, som da de bleve undfangede. Det kan ikke undgaa, naar en Tanke gaar fra En til en Anden, at Noget lægges til, og Andet trækkes fra. Den Gudsomside, for hvilken Sokrates døde, førtes videre af hans mest aandrige Discipel, Plato, i hans filosofiske Skrifter, gennem hvilke han har rejst sin store Lærer et uforgængeligt Minde, da Sokrates ikke selv har efterladt os Noget i denne Henseende. Hans Ideer bleve senere i den græske Historie fattede af Almenheden, og de vare ved Frelserens Komme hovedsageligt antagne af Grækere og Romere. Siden Sokrates' Dage havde imidlertid disse Ideers rene Enkeltheder tabt sig; thi hans Tanker drejede sig om en Gud, større og bedre end nogen af den græske Religions, skabende og majestætisk i Myndighed og Magt. Den materialistiske Zeusdyrkelse var paa dette Tidspunkt et tilbagelagt Stadium, medens den platoniske Filosofi i Nyplatonismens højeste Tankegang kom til at omfatte tre højere aandelige Magter, vidt adskilte fra nogen individuel Personlighed.

Medens denne Idereformation foregik i Grækenland, nærmede et andet stærkt Folk sig en Krise baade i dets religiøse og politiske Liv. Moses, David, Esaias og andre af Israels inspirerede Mænd forstod fuldt ud, at den „Profet“ eller Messias, som Herren deres Gud skulde

oprejse, vilde blive Jehovah, Guds enbaarne Søn, af Davids Slægt (Salm. 2:7, 110:1). Folket glemte imidlertid dette. Guds absolutte Enhed blev hos Jøderne et Dogme, som de ikke vilde opgive. Da Jesus ikke gav dem noget Løfte om verdslig Befrielse og Magt, som de ventede paa, udlo og bejtede de hans Paastand om, at han var den forventede Messias; da han sagde til dem, at han var Guds Søn, at han var med Faderen i Begyndelsen og eet med ham — Giveren af evigt Liv til Menneskene, og at Faderen ikke var alene, men regjerede i Treenhed med sin Søn og den Helligaand, da dræbte de deres store Lærer ved at hænge ham paa et Kors. De forkastede denne Lærdom om Treenheden; at en Mand, født og opdraget imellem dem, paaastod at være den anden Person i denne Guddom, var dog for galt, og de stillede ham i Klasse med Blasfemisterne, som kun fortjente Skam og Død. Jesu Blod blev udgydt, men hans Lærdomme om Guddommen levede videre med hans Disciple, og de forkyndte dem med stor Tydelighed; men mange af dem maatte ligesom Mesteren gaa i Døden for deres modige Forkyndelse. Efterhaanden som Frelserens nære Fæller gik bort, blev det mystiske Slør om Jesu Liv og Personlighed større. Jesus havde erklæret, at han og Faderen vare eet, og nogle af Kristenhedens Tænkere, som havde mere Fantasi end aandelig Dømmekraft, førte sig selv og Andre bag Lyset ved deres nye Forsøg paa at bestemme Guddommen. I nogle Tilfælde skyldtes dette en fuldstændig Tilegnelse af den nyplatoniske Filosofis Ideer og i andre en dyb Paavirkning deraf. Det laa jo saa snublende nær, og det kan derfor ikke forbause os, at deres Tankeretning nærmede sig det græske Gudsbegreb.

Det varede da ogsaa kun saa Arhundreder efter Kristus, saa var Læren om Gud bleven fuldstændig omdannet. I denne Periodes Theologi finde vi, at Israël til Bestemmelse af Guddommen i denne nye religiøse Fremstilling leverede Navnene og Stedet, medens Grækerne gav Stoffet — som rettere ikke var noget Stof — og Mysteriet. Den Gud, som modtog Abrahams Gæstfrihed, som Moses saa', og hvis Røst blev hørt fra Himlen ved Jesu Daab, havde mistet sit Legeme, sit Væsens Bestanddele, sin Personlighed; Frelseren, som havde levet blandt Mennesker, sejret over Døden og Graven, vist sig for sine dyrebare Venner med sit opstandne Legeme, opfaren med det samme til sin Fader i Himlen, blev i denne hemmelighedsfulde Theologi legemsløs igjen. Faderen, Sønnen og den Helligaand bleve ved denne nye Forklaring eller Bestemmelse ubegribelige for dem.

I Verdenshistoriens nye og glørrige Æra, i det unge Vestens Republik, hvis Banner var prydet med religiøs Frihed, lige Rettigheder og Frihed for de Undertrykte, fremstod en anden Lærer med en Lærdom om Gud. Han fortalte netop, hvad Jesus havde sagt, men der var nyt Liv i hans Rundgjørelse, thi han havde set Faderen og Sønnen med sine egne Øjne og hørt deres Røst med sine egne Øren og ved Aabenbarelse lært den Helligaands Personlighed og Karakter. Denne Lærer, Joseph Smith, gav med frie Følelser og for Jntet Verden sit Budskab angaaende Guddommen. Han lærte os tillige, at Mennesket er af samme

Slægtskab som Jordens Staber, at Gud er den sande Fader til vore Aander, at vi levede i hans Familiebolig, før vi kom her i Dødelighedens Land, og at vi, dersom vi ere tro mod vort Stabelsesmaal, skulle gaa tilbage til Gud igjen, virke der og lære at stabe og frembringe under hans Styrelse, og som hans Sønner og Døtre vore til hans egen Fuldkommenhed. Irriteret af Sandhedens Lysstraaler samlede de Skumle og Lysfky sig efterhaanden til ny Kamp mod denne Sandhedens Pille, og Blodet kom til at slyde fra nok en Martyr. Hans Hovedværk var imidlertid fuldendt. Han havde bortrevet Overtroen, Mysteriet og Bildfarelsen, der havde tilbageholdt Menneskeheden fra at begribe og forstaa Gud og hans Egenstaber.

Skjøndt der er noget sælles i disse Martyrers Sag, efterjorn de hver især maatte lide Døden paa Grund af deres Lærdom om Guddommen, stiller dog Joseph Smiths Kundgjørelse sig fra de Andres ved en vigtig Kjendsgjærning, den nemlig, at de, som elske og forstaa Lærdommen, der fremsættes af ham, ville ikke blive overvundne og mindst ved Mystik og Verdens forfængelige Lærdomsvejr. Den sande Forstaaelse af Faderen, Sønnen og den Helligaand vil altid findes paa Jorden; thi hvis den gik tabt for os, vilde Guds Kirke og Rige ogsaa forlade os, men vi have modtaget det Løfte, at Riget vil aldrig blive taget fra Jorden eller givet til noget andet Folk.

(«Millennial Star.»)

Joseph F. Cannon.

Treenigheden.

En Tale af Profeten Joseph Smith,

holdt i Lunden østen for Templet i Nauvoo 16 Juni 1844.

Oversat fra «Deseret News» Vol. VII af Vidste Jens Jensen.

Profeten fremstod og citerede Johannes Aabenbaring, 1 Kapitel, 6 Vers: „Og har gjort os til Konger og Præster for sin Gud og Fader: Ham være Ære og Kraft i al Evighed! Amen.“

Dette er en fuldkommen rigtig Oversættelse. I vide, at i den sidste Tid ere nogle ondskabsfulde og fordærvede Mænd apostaserede fra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; de have erklæret, at Profeten tror paa et Flertal af Guder, og de raabe: Se, vi have opdaget en stor Hemmelighed: Profeten siger, der er mange Guder, og det er et Bevis paa, at han er falden.

Det har i lang Tid været min Hensigt at omtale dette Emne og at fremlægge det klart for Folket for at vise, hvad min Tro er angaaende dette uindisputerede og vigtige Spørgsmaal. Jeg har tænkt meget over Jesu Ord: „Og som det skete i Noahs Dage, saaledes skal det og ske i Menneskens Søns Dage“ (Lukas 17: 26).

Jeg vil derfor tale om et Flertal af Guder, og jeg har valgt det ovennævnte Citat netop i denne Hensigt. Jeg erklærer, at jeg altid og i alle Forsamlinger, hvor jeg har talt om Guddommen, dermed har

ment et Flertal af Guder. Og dette er blevet prædike af vore Eldster i de sidste femten Aar.

Jeg har altid forkyndt, at Gud Fader er en selvstændig Personlighed, at Jesus Kristus er en selvstændig Personlighed, adskilt fra Gud, Faderen, og at den Helligaand ligeledes er en fra Faderen og Sønnen adskilt Personlighed og en Aand, samt at disse tre forskjellige Personligheder eller Guder ere i Guddommen. Hvis dette er i Overensstemmelse med det Ny Testament, da have vi tre Guder, og hvem kan benægte, at disse danne et Flertal?

Citatet siger: „Og har gjort os til Konger og Præster for sin Gud og Fader“. Apostlene have tilkjendegivet, at der er Guder heroventil; thi Paulus siger, at Gud var Jesu Kristi Fader. Det har været min Skik og min Hensigt at prædike Skrifterne og de Lærdomme, som de indeholde, og som forklare os, at der er en Gud, som er over Jesu Kristi Fader. Jeg drister mig til at sige, at jeg har forkyndt alle de strenge Lærdomme offentlig, og at det altid har været min Skik hellere at fremstille dem offentlig end privat.

Johannes var en af de omtalte Apostle, om hvilke det erklæres, at de vare gjort til Konger og Præster for Gud, som er Jesu Kristi Fader; saaledes læses det i Aabenbaringen, og saaledes er Læren om et Flertal af Guder ligesaa bestemt udtrykt i Bibelen som nogen anden Være, og det findes allevegne i Bibelen; dette er saa uimodsigeligt, at selv en Daare ikke behøver at fare vild.

Paulus siger, at der er mange Guder og mange Herrer. Jeg ønsker at fremstille dette paa en tydelig og letfattelig Maade; men for os er der kun een Gud, det vil sige, der er kun een Gud, som angaar os, og han er i Alle og gennemtrænger Alle. Men hvis Joseph Smith siger, at der er mange Guder og mange Herrer, saa raabes der: „Bort med ham — korsfæst ham, korsfæst ham.“

Menneskene sige, at de have Skriften. Søg da Skrifterne; thi de vidne om de Ting, om hvilke disse Apostater højtideligt erklære, at de ere Gudsbespottelse. Hvis Joseph Smith er en Gudsbespottet, er Paulus det ogsaa. Jeg siger, at der er mange Guder og mange Herrer, men for os er der kun een; vi maa være underdanige overfor denne ene, og intet Menneske kan indskrænke Grændsen eller vort evige Forhold til ham. Har Mennesket bestuet de evige Verdener, og er det bemyndiget til at sige, at der er kun een Gud? Det er Bevis paa Daarskab, hvis Mennesket tænker eller siger saaledes, og her ender dets Kundskab; det kan jo ikke modtage al Viden, naar det har forseglet Borten, som fører dertil.

Nogle sige, at jeg fortolker Skrifterne anderledes end de; de sige, at de, der omtales, ere hedenske Guder. Paulus siger: Der er mange Guder og mange Herrer, men dette kan trods alle menneskelige Paasund og Tæer ikke fortolkes paa anden Maade, end at der er et Flertal af Guder. Uden Aabenbaring kan jeg ikke give eder nogen Kundskab om Himmels Gud. I vide, og jeg bevidner, at Paulus ikke hentydede til de hedenske Guder. Jeg har modtaget denne Kundskab fra Gud; modbevis det, hvis I kunne. Jeg har den Helligaands og Pauli Vidnesbyrd for, at der

i ovennævnte Citat ikke er indbefattet nogen hedenste Guder. Jeg vil bevise af den hebraiske Bibel, at jeg har Ret, og at dens første Ord beviser et Flertal af Guder, og jeg ønsker, at Apostaterne og de Lærde ville komme frem og bevise det modsatte, hvis de kunne. Uden at være Professor vil jeg dog nævne lidt hebraisk for eder: Beroseit baurau Elohim eit aushamayeem vehau aurait. — Oversættelsen heraf lyder i Kong Jacobs Bibel saaledes: „I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden.“ Jeg stal forklare Ordet Beroseit. Rosh betyder Hovedet, eit er en grammatikalisk Endelse eller Bøjning, Beth fandtes ikke oprindeligt her, da det blev skrevet af den inspirerede Mand, men det er blevet tilføjet af en gammel jødisk Skribent. Baurau betyder at frembringe; Elohim er udledet fra Ordet Eloah — Gud i Enkelttal, der ved at tilføjes him faar Flertalsformen Guder. Sætningen læses da saaledes: „I Begyndelsen frembragte Gudernes Overhoved Guderne,“ eller, som Andre have oversat det: „Gudernes Overhoved kaldte Guderne sammen.“ Jeg fristes til at udtrykke mig med Poeten:

„Drik dybt eller smag ej det pieriske Væld;
En liden Slurk forvilder vore Tanker.“

All den Uoverensstemmelse, der findes i de forskjellige Oversættelser, har sin Grund i, at Oversætterne ikke have drukket dybt nok af Kundskabens Kilde.

Den øverste Gud dannede Himlene og Jorden; jeg udfordrer al Verdens Lærdom til at modbevise det. „I Begyndelsen dannede Gudernes Overhoved Himlene og Jorden.“ De Lærde, Præster, Folket og Hædningerne vredes derved og oplægge forsængelige Raad derimod.

Derfor vi videre undersøge den hebraiske Text, finde vi den samme Flertalsform gjentaget: „Den øverste iblandt Guderne sagde: Lad os gjøre et Menneke i vort Billede, efter vor Lignelse.“ Jeg spurgte en Gang en jødisk Lærd: Hvis det hebraiske Sprog noder os til at benytte Flertalsformen overfor alle Ord, som ende med him*, hvorfor da ikke ogsaa anvende den overfor det første Elohim? Han svarede, at med saa Undtagelser var det Reglen, men i dette Tilfælde vilde det ødelægge Bibelen. Han erkjendte, at jeg havde Ret. Jeg kom hertil for at undersøge disse Ting nøjagtigt og for at fremstille dem, som jeg opfatter dem; hør og dom for eder selv, og hvis I gaa herfra tilfredsstillede, er det godt.

Bibelen giver med dens første Ord aldeles utvivlsomt tilkjende, at der er et Flertal af Guder. Det er et vigtigt Emne, jeg behandler; Ordet Elohim burde altid oversættes ved Guder. Gudernes Overhoved beskiftede en Gud for os, og hvis vi faa dette Syn paa Sagen, vil det frigjøre vore Tanker, saa at vi kunne se Gudernes Herlighed, Hellighed og Fuldkommenhed. Alt, hvad jeg ønsker, er at finde den rene og uforfalskede Sandhed og den hele Sandhed.

Mange sige, at der er een Gud — Faderen, Sønnen og den Hellig-

* Andre Exempler paa hebraiske Substantivers Flertals-Endelser ere: Cherubim, Teraphim, Urim, Thummim, Chasidim, Berazim, Perushim og lignende, der vise, at alle Ord med saadanne Endelser staa i Flertal.

aand ere kun een Gud! Jeg siger, at dette er en underlig Gud — tre i een og een i tre! Det er en besynderlig Organisation. I Johannes Evangelium læses: „Fader, jeg beder ikke for Verden, men jeg beder for dem, som du har givet mig.“ „Hellige Fader! bevar dem i dit Navn, hvilke du har givet mig, at de maa være eet ligesom vi.“ Ifølge sakteriske Ideer maa Alt fyldes i denne ene Gud; det vilde unægtelig blive en forunderlig stor Gud; han maatte være en Gigant eller et Monstrum. Nu vil jeg læse, hvad der burde staa: „Jeg er enig med Faderen, og Faderen er enig med mig, og vi ere enige som een.“ Den græske Text viser, at det burde hedde: enige. „Fader, jeg beder for dem, som du har givet mig, og ikke alene for dem, men ogsaa for dem, som ved deres Ord skulle tro paa mig, at de maatte være enige, som du, Fader, er enig med mig, og jeg med dig, at de ogsaa maatte være enige med os,“ saa at Alle kunne komme til at bo i Endrægtighed og i Gudernes evige Herlighed og Glans; „da skulle vi vorde ham lig; thi vi skulle se ham, som han er“, og han er vor Fader. Jeg ønsker at udtale mig lidt om dette Emne, som jeg lærte at forstaa ved at oversætte Papyrusrullerne, der nu ere i mit Hus. Jeg modtog et Vidnesbyrd af Abraham; thi han anstillede Betragtninger over Himmels Gud. For at være i Stand dertil sagde han: Lad os antage, at vi forstaa to Kjendsgjerninger; dette forudsætter, at der er mere end een; eller lad os antage, at der er to Mænd her paa Jorden, den ene visere end den anden; vi komme da til den logiske Slutning, at en tredje, som er visere end den viseste, kan eksistere. Saaledes eksisterer der Fornuftvæsener over hinanden i det Uendelige.

Hvis Abraham ræsonnerede paa den Maade, hvis Jesus Kristus var Guds Søn, og Johannes aabenbaredede, at Gud, vor Herre Jesu Kristi Fader, havde en Fader, da maa I ogsaa antage, at Han havde en Fader. Har der nogensinde været en Søn uden en Fader, eller har der nogensinde levet en Fader, der ikke først havde været Søn? Hvor kan et Træ eller nogen anden Ting blive til uden at blive frembragt af Noget? Alt fremkommer paa denne Maade. Paulus siger, at det jordiske er i det himmelskes Billede; hvis derfor Jesus havde en Fader, kunne vi da ikke tro, at ogsaa denne havde en Fader? Jeg slyer Tanken om at blive bange for en saadan Være; thi Bibelen er fuld af den.

Jeg ønsker, at I alle ville give særdeles Agt paa, hvad jeg siger. Jesus sagde, at Faderen virkede nøjagtig, som hans Fader havde gjort for ham; ligesom hans Fader havde nedlagt sit Liv og taget det igjen, som hans Fader havde gjort, saaledes udførte han ogsaa det, han var sendt for; han nedlagde sit Liv og tog det igjen, og da blev Magten og Æren og Riget overdraget ham. Dette er en god Fornufts slutning.

Jeg har Grund til at tro, at Kirken lures. Jeg saa Satan nedstyrtes fra Himmelen, og det er en Advarsel for os. Alt dette er et Under og forbausende for vore Øjne i disse sidste Dage. Men saa længe Menneskene leve efter Guds Lov, frygte de ikke; de stræmme ikke sig selv.

Jeg ønsker at fortsætte dette Emne for at vise, at naar Folk aabne deres Mund imod disse Sandheder, skade de ikke mig, men sig selv.

Lovens og Vidnesbyrdets Principer findes overalt i Skrifterne. Naar Ting af største Vigtighed ere forbigaede af svagsindede Menneſter uden en Tanke, ønsker jeg at betragte Sandheden fra alle Sider og opbevare den i mit Bryſt. Jeg tror Alt, hvad Gud har aabenbaret, og jeg har aldrig hørt, at vi blive fordoømte, fordi vi tro for meget, men vi dømmes paa Grund af vor Vantrø.

Jøderne fandt Fejl ved Jeſus Kristus, fordi han ſagde, at han var Guds Søn og Gud lig. De ſige om mig, ſom de gjorde om Apoftlene, at jeg maa gjendrives. Men hvad ſagde Jeſus? „Er det ikke ſrevet i eders Lov: Jeg har ſagt: I ere Guder? Dersom han kalder dem Guder, til hvem Guds Ord henvendtes, og Skriften kan ikke roffes, ſige I da til den, hvem Faderen har helliget og ſendt til Verden: Du beſpottet Gud, fordi jeg ſagde: Jeg er Guds Søn?“ Det var ved ham, at de drak af den aandelige Klippe, og han vil ſelvfølgelig have Vren derfor. Hvis de, til hvem Guds Ord henvendtes, bleve kaldte Guder, hvorfor ſkal det da kaldes en Gudsbeſpottelse med Jeſus at ſige: Vi ere Guds Sønner.

O, I forblindede Apoſtater, have I aldrig før tænkt paa dette! Diſſe Citater i Skrifterne benyttes ikke af de Fraſaldne, ſkjønt de paaſtaa, at de tro Bibelen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, og dog ville vi til Overflod finde Urenhed, Bagtalelse og Falſkhed iblandt dem. En fraſalden Embedsmand i Kirken har profeteret, at jeg aldrig oftere ſulde prædike; jeg prædiker dog nu.

Læs i Pagtens Bog (Kap. 76) om Synet, der fremviſte klarlig Herlighed paa Herlighed, een Herlighed ſom Solens, en anden ſom Maanens og en anden ſom Stjernernes; ligesom en Stjerne overgaar en anden i Klarhed, ſaaledes er ogſaa den teleſtiale Verden forſkjellig i Herlighed, og Enhver, ſom regjerer i den celeſtiale Herlighed, er en Gud i ſit Herredømme. Apoſtaterne fordoømme ſig ſelv ved at anerkjende Vidnesbyrdet i Lærdommens og Pagtens Bog. Paulus, hvad ſiger du? De anklagede ham, og Alle forlode ham. Paulus havde ſyv Menigheder, og de dreve ham bort fra ſig; de kunne dog ikke gjøre ſaaledes ved mig. Jeg glæder mig over, at mit Vidnesbyrd er godt.

Paulus ſagde: „Der er een Herlighed ſom Solens, en anden ſom Maanens og en anden ſom Stjernernes, og ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, ſaaledes er det ogſaa i de Dødes Opſtandelse.“ De, ſom modtage en herlig Opſtandelse fra de Døde, blive ophøjede langt over Fyrſtendømmer, Magter, Throner, Herredømmer og Engle; det erklæres udtrykkeligt, at de ere Guds Arvinger og Jeſu Kristi Medarvinger og alle i Beſiddelse af evig Magt.

Skrifterne indeholde en Blanding af meget beſynderlige Lærdomme for den kristne Verden, ſom blindt hen ledes af de Blinde. Jeg vil citere et andet Skriftſted; da Gud beſøgte Moſes i den brændende Tornebuiſt, ſagde han til Moſes: „Du ſkal være en Gud til Aaron, og han ſkal være din Mund.“ Jeg tror, at diſſe Guder, ſom Gud aabenbarer at være Guder, ere Guds Sønner, og de kunne alle raabe: „Abba, Fader.“ Guds Sønner, udvalgte til at blive Guder, endog før Verdens Grundvold blev lagt, ere de eneſte Guder, jeg ærer.

Johannes sagde, at han var en Konge. „Og fra Jesus Kristus, det tro Vidne, den Førstefødte af de Døde og Jordens Kongers Fyrste, som elskede os og aftvættede vore Synder med sit Blod, og har gjort os til Konger og Præster for sin Gud og Fader: Ham være Ære og Kraft i al Ewigheid! Amen.“ O! Du Gud, som er Kongernes Konge og Herrernes Herre; den sekteriske Verden viser ved sine Gjerninger, at „den kan ikke tro paa dig“.

Den gamle katholske Kirkes Traditioner ere mere værd end Alt, hvad den sekteriske Verden har frembragt; her er et logisk Princip, som de fleste tankeløst hylde. Jeg vil ligne det ved et gammelt Æbletræ. En Gren falder af, og den siger: Jeg er det rigtige Træ, og du er fordærvet. Hvis Træet er fordærvet, ere da ikke dets Grene ogsaa fordærvede? Hvis den katholske Religion er falsk, hvorledes kan da en sand Religion fremkomme fra den? Og hvis den er daarlig, hvorledes kan da noget Godt komme fra den? De gamle Kirkesamfund ere siden Verdens Begyndelse altid blevne bagvaskede af Apostater, som udgik fra dem.

Jeg bevidner, at Gud aldrig vil anerkjende Forrædere og Apostater; den, som vil forraade Katholikerne, vil ogsaa forraade eder. Alle, som paaftaa, at de høre til den sande Kirke og nægte Aabenbarelse fra Jesum Kristus og Nødvendigheden af det melkisejedste Præstedømme, som er efter Guds Søns Orden, ere i Bildfarelse.

Det er ifølge himmelske Ting's Orden, at Gud altid sender en ny Uddeling til Verden, naar Menneskene ere afvegne fra Sandheden og have tabt Præstedømmet; men naar Noget fremkommer og bygger paa Andres Grundvold, gjør han dette paa eget Ansvar uden Fuldmagt fra Gud; naar Skyregnen falder, og Vandløbene komme, og Vindene fare frem mod en saadan Bygning, vil det vise sig, at den er bygget paa Sand, og det Hele vil hensmuldre til Støv.

Har jeg bygget paa Andres Grundvold? Jeg besidder alle Sandheder, som Kristenheden ejer, tilligemed Aabenbarelse fra Himmels Gud, og ved hans Bistand vil jeg sejre.

Jeg nødes her til at slutte paa Grund af Regnen, men jeg vilde ønske, at jeg kunde have vedblevet i tre à fire Timer; jeg vilde da have kunnet fremføre flere og flere Beviser; den ene Del af Bibelen er lige saa god som den anden. (Joseph Smith taledes i fri Luft og paa Grund af en vedvarende Regn kunde Referenten ikke længere skrive.)

Om Trefoldighedslæren.

Af Ældste Jens Jensen.

Om Trefoldighedslæren maa det bemærkes, at Theophilus, som var Biskop i Antiochia under Kejser Markus Aurelius' Regjering — omtrent i Aaret 170 — først benyttede Udtrykket Trias eller Trefoldighed for at betegne Gud Fader, Søn og Hellig-Mand. Senere, i Aaret 325, blev paa det nicæiske Concilio den da saakaldte nicæiske Bekjendelse fremsat, der i en noget forandret Form er bekjendt i de fleste kristne Kirker under

Navn af Trosartikler, tilligemed Athanasius' saalydende Forklaring derover: Vi tilbede en Gud i Trefoldigheden og Trefoldigheden i Enhed, og vi hverken forbyrle Personerne eller deres Væsen. Thi der er een Person, som er Faderen, en anden Sønnen og en tredie den Hellig-Aand; men Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand ere alle eet i Guddommen, Vren er lige, Værdigheden er lige evig. Som Faderen er, saaledes er Sønnen, og saaledes er den Hellig-Aand. Faderen er uskabt, Sønnen er uskabt, og den Hellig-Aand er uskabt. Faderen er ubegribelig, Sønnen er ubegribelig, og den Hellig-Aand er ubegribelig. Faderen er evig, Sønnen er evig, og den Hellig-Aand er evig. Dog er der ikke tre evige; men kun een evig; saa ogsaa er der ikke tre ubegribelige, ej heller tre uskabte; men kun een uskabt og een ubegribelig. Paa lignende Maade er Faderen almægtig, Sønnen almægtig, og den Hellig-Aand almægtig; dog ere de ikke tre almægtige, men kun een almægtig. Saaledes er Faderen Gud, Sønnen er Gud, og den Hellig-Aand er Gud, skjøndt der ikke er tre Guder, men kun een Gud (Engelst biskoppelige Kirkes Bønnebog, Side 49).

Det siges, at Athanasius bekjendte, at naar han tvang sit Sind til at reflektere over Ordets (Logos) Guddommelighed, blev han ganske overvældet af sine møjsommelige og unyttige Bestræbelser; jo mere han tænkte, jo mindre forstod han, og jo mere han skrev, jo mindre var han istand til at udtrykke sine Tanker (Decline and Fall vol. 2 ch. XXI). Det er let for os at antage, at hvem den nicæiske Bekjendelses Forsfatter end er, vil Ovenstaaende kunne passe paa hans sjælelige Tilstand. Det forundrer os heller ikke at høre, at Gennadius, Patriarken i Konstantinopel aabent erklærede Bekjendelsen for at være en drukken Mands Værk.

Vi kunde fremsføre meget angaaende denne Sag, men vi nøjes med at henvise til Historien; den ærlige Under søger vil da finde, at af alle uinspirerede Mænds Formularer har den nicæiske Trosbekjendelse og Athanasius' Forklaring deraf været Skyld i mere Had, Krig, Blodsudgydelse og Forjælgelse igjennem mange Aarhundreder end noget andet, som er kommet til vor Kundskab. Skriften siger: „Det er det evige Liv at de kjende dig, den eneste sande Gud, og ham, du udsendte, Jesus Kristus“ (Joh. 17: 3). Og endvidere: „Sæg ihukommer eder i alle mine Bønner, at vor Herres Jesu Kristi Gud, Herlighedens Fader, vil give eder Visdom og Aabenbarelses-Aand udi hans Kundskab“ (Ef. 1: 16—17). Sammenlign det og Profeten Joseph Smiths Lære om Gud; thi imellem disse Ting og Verdens ubegribelige Lære er der ligesaa stor Forskjel som imellem Lys og Mørke.

Indhold:

Bøn af Præsident Heber J. Grant 321	Det utilbørlige Ord..... 327
„Guddommeligheden, som former bort Levnedsløb“ 323	Sandhedens Triumf..... 328
Den hemmelige Skrift 326	Treenigheden..... 330
	Om TrefoldighedsLæren..... 335

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanckj, Korsogade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos J. E. Bording (B. Peterien).